

Arrest

nr. 103 544 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 10 januari 1967 en 21 november 1980.

Op 24 januari 2008 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 april 2012, met kennisgeving op 24 mei 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2008 werd ingediend en op 04.04.2008, 16.05.2008, 11.12.2009, 27.06.2010 en 23.03.2012 werd aangevuld door :

L., R. (...) (R:R.: (...))

nationaliteit: Servië

geboren te Ogoste op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene beroept zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 25.11.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, goed Nederlands spreekt en attesten van lessen Nederlands d.d. 22.04.2007 en 30.06.2007 voorlegt, reeds gewerkt heeft bij de firma T.A.B. (...), een vervallen arbeidskaart C, arbeidsovereenkomsten en een werkbeploofte van deze firma, voorlegt en nog steeds werkbereid is, vrijwilligerswerk verricht, lid is van de vereniging R. (...), hier sociale contacten heeft en steunbrieven voorlegt, zijn op zich niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielprocedures zijn tijd in België zo goed mogelijk probeerde te benutten. Integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Het feit dat de dochter van betrokkene hier naar school gaat, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie, aangezien betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij ‘ een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 27.11.2006, die afgesloten werd op 12.12.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 09.04.2008. Deze aanvraag werd afgesloten op 19.12.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 27.02.2009 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar voor de eerste procedure en acht maanden en tien dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Ontvankelijkheid

In casu betreft het voorwerp van het beroep de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2012 waarbij de

door de heer R. L. ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag in casu wordt geweigerd, met name de heer R. L., eerste verzoekende partij. De Raad stelt vast dat mevrouw M. R. dan ook niet over het vereiste persoonlijk belang bij de huidige vordering beschikt nu de bestreden beslissing niet aan haar is gericht.

Bijgevolg dient te worden besloten dat mevrouw M.R. niet de vereiste hoedanigheid heeft om met betrekking tot de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen (RvS 28 februari 2008, nr. 180.171; RvS 29 mei 2008, nr. 183.531). Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep, in de mate dat het ingesteld werd door mevrouw M.R., onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep ingediend door de eerste verzoekende partij

3.1.1. In een eerste middel voert de eerste verzoekende partij in de synthesesamenvatting een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de *"Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009"* en van *"de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht."* Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"Op 24 november 2008 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis Vw. in bij de burgemeester van Gent.

Deze aanvraag werd op 4.04.2008, op 16.05.2008, op 11.12.2009 (overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009"), op 27.06.2010 en op 23.03.2012 geactualiseerd.

Dat de Raad van State op 9 december 2009 de regularisatie instructie van 19 juli 2009 vernietigde.

Dat de toen bevoegde staatssecretaris M. Wathélet op 11/12/2009 publiekelijk heeft medegedeeld dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden en dat de termijn van 15/9 tot 15/12/2009 voor aanvragen voor het criterium "duurzame lokale verankering" blijft gelden. Deze uitspraak werd bevestigd door verweerder .

Dat de Raad van State in zijn arrest dd. 5.10.2011 enkel heeft geoordeeld dat verweerder dient rekening te houden met alle neergelegde stukken bij de aanvraag en zich niet enkel mag beperken tot het nagaan of voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarden opgenomen in de vernietigde instructie.

Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoekers aanvraag dd. 24 november 2008 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan het door verzoeker ingeroepen criterium 2.8.B van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat eik door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verzoekende partij werpt als eerste middel een schending op van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Daarnaast menen zij dat de "Nieuwe Instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet sinds 19 juli 2009" geschonden werd. Verzoekers roepen een manifeste beoordelingsfout in. Tot slot brengen zij een schending aan van het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekers menen dat deze rechtsregels geschonden werden daar de aanvraag niet getoetst werd aan de "Nieuwe Instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet sinds 19 juli 2009". Zij menen gerechtvaardigde verwachtingen te kunnen laten gelden ten aanzien van de toepassing van deze instructie, onder meer door de mededeling van de bevoegde Staatssecretaris die stelde de vernietigde instructie alsnog toe te passen. De aanvraag

diende aldus de vereisten van artikel 2.8.B. van de vernietigde instructie na te gaan. De opgeworpen beginselen hebben tot gevolg dat de Dienst Vreemdelingenzaken de richtlijnen van de Staatsecretaris dient te volgen en de instructie alsnog dient toe te passen.

In een tweede grief menen verzoekers dat niet voldaan werd aan de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Daarnaast werpen zij een schending op van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, evenals het beginsel van de redelijke termijn. Ook hier menen zij een manifeste beoordelingsfout te zien.

Deze rechtsregels zouden geschonden zijn daar de bestreden beslissing enkel een stereotype en eenvoudige formulering bevat ter motivatie. Eveneens diende rekening gehouden te worden met het gegeven dat verzoekers, gedurende de behandeling van de machtiging om verblijf die meer dan vier jaar in beslag nam en bijgevolg de redelijke termijn schendt, zich verder integreerden in de Belgische samenleving.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers in het eerste middel de toepassing vragen van de instructie van 19 juli 2009.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624r 11 juni 2002)."

(RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628; RvS 11 juni 2002, nr. 107.624)

De door verzoekers opgeworpen uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid die heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Er wordt zowel ingegaan op de feitelijke als de juridische grondslagen van de beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekers houden voor dat op hun aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de (vernietigde) instructie dienden te worden toegepast.

Het is echter niet duidelijk welk belang zij menen te hebben om een dergelijke toepassing te vorderen, daar uit de inmiddels ingetrokken beslissing van 10 september 2010 blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken toen reeds oordeelde dat zij niet voldeden aan de voorwaarden van de vernietigde instructie.

De instructie werd vernietigd per arrest van de Raad van State (zie arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 en arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011). De criteria van de instructie zijn dan ook niet meer van toepassing, zoals in de bestreden beslissing correct wordt vermeld.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekers zich beroepen is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Bijgevolg beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid om de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf te beoordelen.

Met betrekking tot de bewering als zou de Dienst Vreemdelingenzaken zich dienen te houden aan eerdere door de Staatssecretaris gemaakte beloftes wijst de verwerende partij erop dat het beginsel van rechtszekerheid geen grond tot vernietiging kan zijn en dat de verklaringen van een politicus niet de waarde hebben van een rechtsregel.

De Raad van State oordeelde o.m. in die zin op 11 oktober 2004 in het arrest nummer 135.903: "Considérant que le principe de confiance invoqué au moyen n'est pas une règle de droit susceptible d'être invoqué à l'appui d'un recours au Conseil d'Etat ; qu'en outre, les déclarations faites par un homme politique n'ont pas valeur de règles de droit ; que le moyen n'est pas sérieux. »

(vrij vertaald : Overwegende dat het rechtszekerheidsbeginsel, waarop het middel gebaseerd is, geen rechtsregel is die kan ingeroepen worden ter ondersteuning van een beroep bij de Raad van State; dat daarenboven de verklaringen van een politicus niet de waarde hebben van rechtsregels. Het middel is niet ernstig.)

Verzoekers slagen er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid op onredelijke, onvoorzienbare of onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft niets meer gedaan dan art. 9 bis van de Vreemdelingenwet op correcte wijze toegepast.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Wat de formele motivering betreft, kan verwezen worden naar de bespreking onder het punt 3.2.3.

Verder is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit haar eerste middel blijkt dat de eerste verzoekende partij de toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de eerste verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De eerste verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De eerste verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het betoog van de eerste verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in het eerste middel dat een toepassing van de van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Waar de eerste verzoekende partij meent dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van dit beginsel niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). In casu wordt herhaald dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de eerste verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan

van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Met betrekking tot de aanvoering van de schending van het vertrouwensbeginsel en daargelaten de vraag of er jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat de eerste verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de eerste verzoekende partij in de synthesememorie een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van *"de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn."* Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing laat na ook maar enige motivering te geven waarom verzoekers asiel-procedures samen met een goede integratie, in België schoolgaand kind en langdurig verblijf in de Belgische samenleving niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

Uit de door verzoekers voorgelegde stukken samen blijkt dat verzoekers sedert 2006 onafgebroken in België verblijven, periode dewelke verzoekers zich in de Belgische samenleving integreerden, hun kind school liep, hun jongste kind in België geboren werd,... elementen welke niet anders kunnen leiden dan tot een regularisatie van hun verblijf.

Dat verweerder meer dan vier jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande hun verzoek om machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd.

De schending van de redelijke termijn leidde er dan ook toe dat verzoekers zich ondertussen verder in de samenleving integreerden, zodat bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Met betrekking tot het tweede middel wijst de verwerende partij opnieuw op het gegeven dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Er wordt zowel ingegaan op de feitelijke als de juridische grondslagen van de beslissing.

De rechtspraak van de Raad van State luidt als volgt : "De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, 'dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is' (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd zou zijn, temeer daar de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd werd met betrekking tot de elementen die verzoekers aanhalen. Verzoekers slagen er evenmin in een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, noch een manifeste beoordelingsfout, aannemelijk te maken.

In verband met de opgeworpen overschrijding van de redelijke termijn dient eveneens de rechtspraak van de Raad van State in aanmerking genomen te worden : "De Raad stelt vast dat een eventuele

overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds de definitieve afwijzing van zijn eerste asielaanvraag illegaal in het Rijk verbleef. De Raad stelt vast dat verzoeker geen voordeel kan halen uit het middel, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang (R.V.V., nr. 14.587, 29 november 2007)

"De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179 757)". (R.V.V., nr. 28 656 van 15 juni 2009).

Rekening houdend met het feit dat de bestreden beslissing de integratie van verzoekers op zich niet betwist, kan een verdere integratie tijdens de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet leiden tot een andersluidende beslissing.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard nu de door de eerste verzoekende partij aangehaalde elementen, waarvan de verwerende partij een opsomming geeft in de bestreden beslissing, niet volstaan om de machtiging tot verblijf toe te staan.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De eerste verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de eerste verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De eerste verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij nalaat ook maar enige motivering te geven waarom haar asielprocedure samen met een goede integratie, een in België schoolgaand kind en

langdurig verblijf in de Belgische samenleving niet volstaan om haar een machtiging tot verblijf toe te kennen. Zij stelt dat de door haar aangevoerde elementen niet anders kunnen dan leiden tot een verblijfsrecht.

De Raad herhaalt vooreerst dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De eerste verzoekende partij houdt aldus verkeerdelijk voor dat de door haar aangevoerde elementen niet anders kunnen dan leiden tot een verblijfsrecht, nu de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins over een gebonden bevoegdheid beschikt een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Voorts kan er op gewezen worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk motiveert, rekening houdend met de verschillende door de eerste verzoekende partij aangehaalde elementen, waarom haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. In de aanvraag wordt aangevoerd dat zij in België is sinds 25 november 2006, dat zij met succes intensieve taalcursussen heeft gevolgd, dat zij werkt, dat zij reeds vele sociale contacten heeft gelegd, dat zij volledig geïntegreerd is en bijzondere banden heeft ontwikkeld met het land en vele Belgen, dat haar werk als heftruckchauffeur de Belgische economie zeker ten goede zal komen, dat haar leven en dat van haar partner en dochter in gevaar is in Kosovo en dat zij een uitgebreid sociaal leven heeft opgebouwd. In de actualisatie van haar aanvraag van 11 december 2009 verwijst zij voorts integraal naar haar aanvraag en naar de schoolloopbaan van haar dochter, de kopie van de vervallen arbeidskaart C en het schrijven van E.C., "logistics leader" van de vorige werkgever van de eerste verzoekende partij.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing met betrekking tot deze elementen als volgt:

"De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 25.11.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, goed Nederlands spreekt en attesten van lessen Nederlands d.d. 22.04.2007 en 30.06.2007 voorlegt, reeds gewerkt heeft bij de firma T.A.B. (...), een vervallen arbeidskaart C, arbeidsovereenkomsten en een werkbepaalde van deze firma, voorlegt en nog steeds werkbereid is, vrijwilligerswerk verricht, lid is van de vereniging R. (...), hier sociale contacten heeft en steunbrieven voorlegt, zijn op zich niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielprocedures zijn tijd in België zo goed mogelijk probeerde te benutten. Integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen."

Het feit dat de dochter van betrokkene hier naar school gaat, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie, aangezien betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij ' een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 27.11.2006, die afgesloten werd op 12.12.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 09.04.2008. Deze aanvraag werd afgesloten op 19.12.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 27.02.2009 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets

meer dan één jaar voor de eerste procedure en acht maanden en tien dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Gelet op het voorgaande maakt de eerste verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij nalaat ook maar enige motivering te geven waarom de machtiging tot verblijf niet werd toegekend, zoals zij verkeerdelijk voorhoudt.

Voorts zijn deze motieven correct, vinden zij steun in het administratief dossier en acht de Raad deze niet kennelijk onredelijk.

De eerste verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verder voert de eerste verzoekende partij in haar tweede middel de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Daargelaten de vraag welk belang de eerste verzoekende partij heeft bij het aanvoeren van de schending van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken, acht de Raad de termijn waarbinnen de aanvraag van de eerste verzoekende partij werd behandeld niet onredelijk lang. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de eerste verzoekende partij die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De eerste verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de eerste verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de eerste verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de eerste verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

Het door de eerste verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Artikel 3

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN